

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΤΟΥΣΑΡ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΤΗΣ ΟΥΓΚΑΝΤΑ

ΠΟ την ερημο της Ουγκάντα περνάει μια σιδηροδρομική γραμμή που έγινε μ' αναδιωχθέντες άνθρωποι... Θά ξέρετε δίχως άλλο ότι στην Ουγκάντα φυλάττουν τα πιο άγρια λεοντάρια της Αφρικής...

Με λένε Χάρου Σαϊν κ' είμαι μηχανικός της Αποικιακής Έταιρείας των Σιδηροδρόμων. Έπειτη την ημέρα λοιπόν, καθώς περνούσαμε με το τραίνο την Ουγκάντα, είχα συντροφιά μου, στο τελευταίο βαγόνι του τραίνου, ένα Γερμανό άποικο, τον Φράντς Ρίχτερ, κ' έναν Αμερικανό εξερευνητή, τον νεαρό Μπάμπυ Κόννεϊ...

Είχαμε γνωριστεί από καιρό και συζητούσαμε εύθιμα εκείνο το απόγευμα, όταν άξαφρα, την ώρα που έδουε ο ήλιος, καταλάβαμε ότι το τραίνο ελάττωνε σιγά-σιγά την ταχύτητά του. Περιέργου, πεταχθήκαμε στα παράθυρα και φαντάζεστε την κατάπληξη μας όταν είδαμε την άμεση γύρω με τα ύποπτα βαγόνια να χάνεται σε μια στροφή πίσω από τα περσά και πανύψηλα δένδρα μας καταπονήσινης όψεως...

Στην άρχη συλλογηθήκαμε ότι ο μηχανοδηγός θά καταλάβαινε ότι είχε αφήσει πίσω το τελευταίο βαγόνι κ' ότι θά γύριζε σε λίγο να μιά παραλάβη...

Μά τα σφύριγμα του τραίνου έδουσαν σιγά-σιγά μέσα στην απέραντη σιωπή κ' η νύχτα απλώθηκε ξαφνικά, γεμάτη από αόριστα φάροις κ' ένα σκοτεινό κ' αδιαιρέστο μυστήριο...

Τι έπρεπε να κάνουμε; Το μόνο που μιάς έμεινε ήταν να περιμένουμε ίταμομενικά να περάσει την άλλη ημέρα το δρόμο το δεύτερο τραίνο της Ουγκάντα. Είχαμε μαζί μας αρκετά τρόφιμα και, φυσικά, δεν κάναμε ούτε βήμα στις ερημιές της Αφρικής δίχως να πάρουμε μαζί μας την καρμάντα μας. Ο Φράντς Ρίχτερ ήταν ο πιο εύθιμος κ' ο πιο ευπάλαιος απ' όλους μας. Μιάς κέρασε κοκκίνω ένα ποτήρι σαμπάνια, ύστερα από το πρόχειρο δείπνο μας και γιά να μιάς ισορροπήσει άκόμη πιο πολύ πρόλαβε τον Μπάμπυ Κόννεϊ κ' μιά πρόσφερε από ένα έκλεπτό πούρο άβανας. Ο Ρίχτερ ήταν ένας παράξενος άνθρωπος και λέγαμε ότι είχε γίνει βαθύταυτος, κλειόντας έλεφαντόδοντο από τους μαύρους...

Η νύχτα είχε απλωθεί τριγύρω στην ερημο της Ουγκάντα με μιά απεριόρητη μαγεία. Το κοκκίνο φως του φεγγαριού έκανε την άμμο να παύνη παράξενες άποχρώσεις και τις σκιές των πελοριών βοάδων ν' απλώνονταν σαν τρομακτικά γίγαντες που τεντώνουν τους σκελετώδεις πλοκάμους τους...

Τη στιγμή λοιπόν που ανάβαμε την πύλα μας, ο Φράντς Ρίχτερ μιάς πρότεινε να κανονίσουμε τη σειρά της νυχτερινής μας βάρδιας, γιάτι τα λεοντάρια, σ' αυτή την ερημο που ήταν κοντά στην θάση, μπορούσαν να μιάς κάνουν καμιά ξαφνική επίσκεψη...

Ο Μπάμπυ Κόννεϊ τότε είχε μιά άμερικανική ιδέα: άποικος από μιάς θά κατάφερον να πη την πιο άπύστερη ιστορία, θά φώναζε τελευταίος! Έγώ βάρηκα την πρόταση του διασπαστική και, με την άλλημε, τη δέχτηκα μ' όλη μου την καρδιά. Ποιος θ' άρχιζε άνωσ πρώτος; Ο Φράντς Ρίχτερ άποστηράζε ότι έπρεπε ν' άρχιζε, ο φίλος μιάς ο Κόννεϊ γιά να μπορούσαμε κ' έμεις στο μεταξύ να έτοιμοστούμε...

Ξαναβλέπω άκόμη μπροστά μου αυτό το ξανθό και άμορφο παιδί που έστρεφε άνασταυτικά στον καναπέ του βαγονιού, ετραβήζε δυο-τρεις φορές την πύλα του κ' έπειτα άρχιζε την ιστορία του σ' αυτά τα λόγια:

— Μιά φορά κ' ένα καιρό ήταν ένας Αμερικανός εξέντλεμαν...

Την ίδια στιγμή όμως ο Γερμανός άποικος έξοπασε σ' ένα ήχηρό και σωφιστικό γέλιο. Πρώτη φορά στη ζωή μου είδα άνθρωπο να γελάει από την καρδιά του με τέτοια απεριόρητη τρέλλα. Ο Φράντς Ρίχτερ είχε πάσει πίσω στον καναπέ με τα μάτια γεμάτα δάκρυα και, δίχοντας σαν να πνιγότανε, έκανε ένα σωρό χειρονομίες ξεφωνίζοντας:

— Φτάνει!... Φτάνει!... Κέρδιες, Μπάμπυ... Άπίστευτο, μιά

το Θεό!... Άπίστευτο!... Κέρδιες από τα πρώτα λόγια!...

Ο Μπάμπυ Κόννεϊ μιάς κίταζε μιά στιγμή στα μάτια πειραγμένους από την ξαφνική εκείνη εθθμα. Γιατί γελούσε ο Γερμανός εκμεταλλευτής των μαύρων; Δεν ύπαρχον λοιπόν Αμερικανοί εξέντλεμαν;... Έγώ γιά να σώσω τότε την κατάσταση, ύραξα την μπουτίλλα της σαμπάνιας, γέμισα τα τρία ποτήρια μιάς και τους είπα ότι θά ήθελα να φιλάσω πρώτος, γιάτι από τον καιρό που είχα καταθεί στην Αμερική, ύπέφερα από άπτες...

Πήρα λοιπόν την καρμάντα μου και βήρηκα να κάνω μιά βόλτα ως την θάση. Μερωκοί κυνηγοί βεβαίωνον ότι η νύχτες στην Αφρική είνε γεμάτες από τα σφάλματα των τοσαυτών, από το ύστερικό γέλιο της ύβανας κ' από το τρομακτικό μούγκωμα του λεονταριού.

Δεν θυμάμαι άστόσο ν' άκουσα τίποτα απ' όλ' αυτά. Στην ερημο της Ουγκάντα απλώνονταν το μαγικό φως του φεγγαριού κ' μιά βαθεία σιωπή γεμάτη από άνεξήγητο μυστήριο. Η άφες μάλιστα περνούσαν άργα και μονότονα κ' άρχιζε να μιά πύνη μιά παράξενη γάρη, όταν ήθετε τα μεσάνυχτα να μ' άπικαταστήσθ ο Γερμανός άποικος.

— Έδώ έξω έχει δροσιά, μου έτε παίρνουν και μιά βαθεία άνάσα. Έκει μέσα στο βαγόνι κάνει ζέση του διαβόλου!... Μου φαίνεται ότι θά φιλάσω ως το πρωί!... Είνε τόσο άμορφη η νύχτα και καμιά τόσο γλυκά ο μωρός μιάς Μπάμπυ Κόννεϊ!... Δεν θά μού κινήη καρδιά να τον ξυτηνω...

Έγώ τότε γύρισα στο βαγόνι και έπαύθηκα στην κοκέττα μου, κάτω από την κοκέττα που κοκκίονε ο Μπάμπυ. Το φως όμως του φεγγαριού έκτανε από το παράθυρο και μ' άνέγκασε να γυρίσω το κεφάλι μου πρós τα μέσα γιά να μωρούσω να κοιμηθώ. Άρχιζα λοιπόν να βυθίζομαι σε μιά γάρη, όταν έξαφρα άκουσα έναν παράξενο θόρυβο άπάνω στη σκεπή του βαγονιού...

Άνοιξα τα μάτια μου και περίεμα. Την ίδια στιγμή όμως οι παράξενοι εκείνοι θόρυβοι έπλησαν...

— Θά είνε καμιά γυρίτσα, συλλογηθήκα.

Έβλεπα πάλι τα μάτια μου και προσάθηκα να κοιμηθώ. Απτή τη φορά δεν δυσκοιλήθηκα καθόλου. Ο ύπνος βάρηκε τά βλεφαρά μου και μ' έκανε να νοιώθω ένα γλυκό μωδιόσμο σ' όλο μου το κορμί. Τι ζέση που έκανε εκεί μέσα!... Ο ύπνος έσταζε από πάνω μου, μιά δεν κοκκίονε. Με βάρηανε μονάχα μιά άβυσταχη γάρη. Μου φαινόταν άστόσο ότι άνειρεύομαι... Κι άξαφρα έπεσα μέσα σ' ένα μαύρο σκοτάδι, βαθύ και πνέο σαν το σκοτάδι του θανάτου... Σε λίγο όμως έστρεψα σαστισμένος. Μου φάνηκε ότι στο βάθος του βαγονιού ή πορτα της τοκελίτας είχε χυτησει κλειόνοντας με δίνομα! Και τώρα μέσα στη γάρη μου, άνοιγα το λάτομα, τους τοίχους και τη στέγη του βαγονιού να τρέπον, σαν να είχε πάσει άπάνω του μιά ξαφνική καταγύδα, μιά απ' άπτες τις κατακλισμαίες καταγύδες της Αφρικής.

Άνοιξα τα μάτια μου χωρίς άστόσο να γυρίσω το κεφάλι μου πρós τα έξω, γιάτι εκείνη τη στιγμή άνατραχίσα από έναν παράξενο φόβο κ' έννοιωσα στο λαμό μου, μιά βαθεία άνάσα που μ' έκανε και μ' έκανε δίχως κ' έγώ να ξέρω γιάτι, ν' άνατραχίσα...

Έπειτα, δύο απαράχητες κρηγίες άπτήχησαν μέσα στη βαθεία σιωπή της Ουγκάντα! Η πρώτη ήταν ένα ξεφωνητό πόνου κ' η άλλη ένας βραχνός οβχος πνιγμένος στο άμμα...

Θέέ μου!... Αυτές η δυο κρηγίες σκεπάζοταν άμέσως από ένα άπύρητο κ' ίκανοποιημένο μούγκωμα... Α! Δεν κρτίστηκαν παρί μονάχα κ' στιγμή... Μά έμεινα μού φάνηκε ότι είχε περάσει ένας άπόκληρος αίνος! Και με τι λόγια να περιγράψω κανείς τα πνιγμένα σφάλματα, τα κωκκία που σπάζανε, το ξεσπάσμα του κορμού και το άμμα, το άμμα που καθύβρε το πρόσσωπο μου;...

Με μιά άπελευσμένη προσάθεια γύρισα το κεφάλι μου από την άλλη μεριά. Το πρόσσωπο μου τότε βρέθηκε στην κοιλιά ενός θηριού που είχε σηκωθεί στα πίσω του πόδια γιά να φτάση στην από πάνω κοκέττα... Μιά άποκονιστική άμμος μωριούδι που έβγαινε από τις λαστωμένες εκείνες τρύχες μ' έκανε να στρομαχτώ μωποθεταμένος από το φόβο στο βάθος της κοκέττας. Την ίδια στιγμή, μιά βαθεία μιάς ξαναέστρεσε στο λάτομα και μιά καινούργια καταγύδα τράναζε το βαγόνι...

Έπειτα απλώθηκε πάλι η βαθεία σιωπή. Τι κακό όνειρο, Θεέ μου!... Δεν ήταν όνειρο;... Θ' άνοιγα τα μάτια μου και θάβλεπα πάλι όλα τριγύρω μου άπως πρώτα... Μά τι έστρεφε το πρόσσωπο μου; Θεέ μου!... Ήταν άμμα!... Άμμα!... Πεντάγρημα βόθιος και κίταξα την κοκέττα του Μπάμπυ. Ήταν άδεια και το σεντόνι του καταματωμένο. Η κίτρινη κοβέττα, ξεσκωμένη από τα νύχια του θηριού, κρεμότανε από την άλλη μεριά... Τρελλός τότε από τη φρίκη μου έτρεφα στην πόρτα του βαγονιού και κάρφωνα τα μάτια μου στο μαγικό τοπίο της ερημου. Κι έξαφρα, εκεί πέρα στο βάθος,

Βλέπω άκόμη μπροστά μου αυτό το ξανθό κ' άμορφο παιδί!...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠ' ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΖΑΝΤΙΖΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Τούρκικα άνεχδετα. Ο Ρωμηός, ο Έβραϊός κι' ο Μωαμεθανός. Η συμβουλή του αρχιεπισκόπου. «Να τους διαταξής να γυρίσουν στόν τόπο τους». Το κρυελόγημα του Έβραϊου και τo πεπρωμένο. Η βάρυα δουλειά του Χασάν. Ο έξυπνος χωριάτης κι' ο μπέης, κτλ. κτλ.

ΙΑ φορά κι' έναν καιρό, σ' ένα τέμενος της Συρίας, έξ' ίσου ιερό για όλα τα θρησκείματα, ένας Ρωμηός, ένας Έβραϊός κι' ένας Μωαμεθανός προσευχόντουσαν γονατιστοί, και με χαμηλή φωνή, ο ένας δίπλα στον άλλο.

Ο Ρωμηός έλεγε: — Χριστέ μου, άμα έρθει, με τo καλό, τo Πάσχα, θα φάμε χιλιάδες κόκκινα αυγά, σ' ανάμνησι των παιδών σου και της αναστάσεώς σου. "Ας θηνοται ο Έβραϊός! Κάνε να χαθούν τόσοι από δαύτους, όσα θάνατα και τ' αυγά που θα φάνε οι Χριστιανοί!...

Ο Έβραϊός έλεγε: — Χριστέ μου, άμα έρθει, με τo καλό, τo Πάσχα, θα φάμε χιλιάδες κόκκινα αυγά, σ' ανάμνησι των παιδών σου και της αναστάσεώς σου. "Ας θηνοται ο Έβραϊός! Κάνε να χαθούν τόσοι από δαύτους, όσα θάνατα και τ' αυγά που θα φάνε οι Χριστιανοί!...

— Λίγνε, τo Πάσχα έρχεται για τ' αυγά σου θα θυσιάσουμε χιλιάδες πρόβατα. Κάνε και συ να χαθούν άλλοι τόσοι Χριστιανοί!...

Κι' ο Μωαμεθανός τότε, που τους άκουσε και τους δυό, είπε: — "Αλλάχ, έσύ που άκουσ' όλες τις προσευχές, πραγματοποιήσε τις εύχές του Ρωμηού και του Έβραϊου... "Εγώ δεν σου ζητάω τίποτ' άλλο! Αυτό μου φτάνει!...

"Όταν, τo 1828 έφτασε στην Κωνσταντινούπολι η είδησι ότι τα όθωμανικά στρατεύματα είχαν νικήσει κι' ότι οι Ρώσοι είχαν εισβάλει σε πολλά βιλαέτια της Ευρωπαϊκής Τουρκίας, ο πατριός που κατέλαβε την πόλι δεν άργησε να μεταδοθή και στο παλάτι του Σουλτάνου. Συνεπώς η λογική επείγοντως συμβούλιο του στέμματος και μπροστά στο μονόαχον που δεν ήξερε καλά-καλά τί άπόφασι να πάρη, ο μεγάλος βεζίρης, ο άρχηγός των ούλεμαδών κι' ο άρχιμουκτής ανέπτυξαν, ο καθένας με τή σειρά του, τις πιο αντίθετες άπόψεις. Ένώ γινόταν αυτή η συζήτηση, μπήκε μέσα στην αίθουσα ο άρχιμεινός του σουλτανικού χωρισμού. Τότε ο Σουλτάνος, άποτεινόμενος σ' αυτόν, τού είπε:

— "Ελα δού! Μπορεί έσύ, με τή γνώμη σου, να με βοηθήσης (μ' καλά να βγω άπ' τo άδιέξοδο... Οι Μωσοδοί (μ' αυτό τ' όνομα ο Τούρκος άποκαλούσαν περιφρονητικά τους Ρώσους) κατέλαβαν ήδη τή Μολδαβία, κατέλαβον και τή Ρουμανία κι' άπ' τή Βάρνα προχωρούν άσυμφορητικά προς τήν Κωνσταντινούπολι. Τι να κάνω;...

— "Αρχηγέ των πιστών, έμηση των ιερών πόλεων, οσία του Θεού άπάνω στη γη, πατισάχ των πιστών — άποκρίθηκε με τή μεγαλύτερη άφένεια του κόμπου ο άρχηγός των είνουχων — δεν καταλαβαίνω γιατί στενοχωριέσαι και σπάζ τo κεφάλι σου! Δεν έχεις παρα να πής μια λέξη: Νά διατάξω τους Ρώσους να γυρίσουν άμέσως στόν τόπο τους!...

"Ένας Έβραϊός είχε πέσει κάποτε μέσα σ' ένα πηγάδι και βρισκόταν ός τo πηγάδι μέσα στο νερό. Ένας χριστιανός που πέρασε από εκεί και τον είδε, έτρεξε να φέρη ένα σχοινί και μία σκάλα, για να τον βοηθήση να βγη από εκεί μέσα. "Αλλά, οι Έβραϊοί είνε πολύ φανατικοί στη θρησκεία τους, κι' ο Ίσραηλιτής, μ' όλο τον κίνδυνο πού διέτρεχε να πηγή μέσα στο νερό, φώναξε:

— "Όχι σήμερα! Σήμερα είνε Σάββατο, ήμερα άγίας, και δεν έλ τρέπεται καμιά δουλειά!...

Τήν άλλη μέρα, ο χριστιανός ξανατέρωσε πάλι άπ' τo πηγάδι. Ο

μέσα στην κόκκινη ανταναγία του φεγγαριού, είδα να τρέχη ένα λιοντάρι με τo κεφάλι σκαμμένο από τo βάρος ενός κομοιού που τo κρατούσε στο στέια του. Πώς βόρρα έκείνη τή στιγμή τήν καρμπίνα μου και πός κατάφερα να σηκώδηκα και να φέξω;... Τo λιοντάρι στήριξε ξαφνισμένο, γύρισε προς τo μέρος μου, σήρωσε και τίνανε πολλές φορές θιμωμένα τo μπροστινό του πόδι κι' έπειτα μ' ένα πηγμένο μούγκρημα χάρηξε μέσα στους ψηλούς θύμινους τής έρήμου...

Έκείνη τή στιγμή μισάνοιξε ή πόρτα τής τουαλέτας και φάνηκε τo κεφάλι με τα ούσα μαλλιά του Γερμανού άτόκου. Τα μάτια του, καταβλεπόμενα, είχαν μία έκφρασι τρέλλας και τ' αυγά του άρρισαν να ψηφωθή με μία παράξενη έπιμονή...

— "Αστείο, μία τήν άλλη, ποιά άστείο!...

Κι' επειδή έγώ δεν τού άπαντούσα, άρχισε να κηπάξη μ' ένα ήλιθο βλάκισι τή ματωμένη ζουκέττα του Μπόμπου Κόννευ κι' έπειτα, όπως κόνουν οι τρέλλοι, έξοτισε σ' ένα τραγικό γέλιο ξεφρονίζοντας:

— Μιά φορά κι' έναν καιρό... ήταν ένας Άμερικανός τρέντλεμαν!... Και τότε κατάλαβα ότι ο Γερμανός άποικισ, που βλέποντας από μακριά τo λιοντάρι είχε κρηφτεί στην τουαλέτα, είχε τρέλλαθει!...

ΑΑΜΠΕΡ ΤΟΥΣΑΡ

Έβραϊός που βρισκόταν στην ίδια θέση, μέσα στο νερό, τού φώναζε:

— Βοήθεια!

"Αλλά, αυτή τή φορά ο χριστιανός τού άποκρίθηκε:

— "Όχι, σήμερα! Σήμερα είνε Κυριακή, ήμερα άγίας για μας τους χριστιανούς!...

Τήν Τρίτη τελοςπύαντον έβγαλαν τόν Έβραϊό μέσ' άπ' τo πηγάδι, αλλά πέθανε από βρογχονευμονία! Είχε μείνει δυό μέρες μέσα στο νερό κι' άποτξε μία πούττα δυνατή!...

Τά γραβιά του χωριού, που πιστευαν στο Χριστό, σταυροκοπήθηκαν τότε και είπαν:

— "Η Τρίτη είνε γροισούζικη μέρα! Γι' αυτό δεν γλύτωσε ο Έβραϊός, "Αν περσίανον τουλάχιστον ός τήν Τετάρτη!...

"Αλλά, ός τήν Τετάρτη θα ήταν άργά πειά! Ο Έβραϊός δεν θα πρόφτανε να πη από πνευμονία, γιατί θα είχε πηγεί!...

Κι' ένας Τούρκος, που παρευρισκόταν σ' όλη αυτή τή συζήτηση, είπε:

— Τo Σάββατο είνε άγία για τους Έβραϊούς, ή Κυριακή για τους χριστιανούς κι' ή Παρασκευή για τους Μωαμεθανούς. "Η Τρίτη πάλι είνε γροισούζικη μέρα, κι' αν έβγαζαν τόν Έβραϊό άπ' τo πηγάδι τήν Τετάρτη, θα ήταν άργά... "Εγώ σ'ς λέω πός δεν είνε τίποτα άπ' όλα αυτά! "Ήταν γροατό τού Έβραϊού να πεθάνη, και πέθανε... Κισμέτ!...

Στήν προκειμία τής Αλεξανδρείας, ο Χασάν φώναζε μία μέρα και διαμαρτυρόταν, κι' ο Ίσραηλί, ένας στενός του φίλος, τον ρώτησε γιατί φώναζε και διαμαρτυρόταν!...

— Είνε να ρωτάς; τού άπάντησε τότε ο Χασάν. "Απ' τo πρωί ός τo βράδυ δουλεύει κανείς σαν χαμάλης, και γιοτι; Γι'ά να βγάμη άγία γροισία!... Και ύποως σ' άφίνουν και μία στιγμή ήσυχο! Ο Ένας σου λέει από δω: "Χασάν, που τάχεις τ' αυγά σου; Φόρασε τους χορμάδες!... Κι' ο άλλος σου λέει από εκεί: "Χασάν, που τάχεις τ' αυγά σου; Σεφάτωσε τις μπανάνες!... Είνε ζωή αυτή, για πές μου!...

— "Έχεις δίψο, καίμενα! τού άποκρίθηκε με συμπόνια ο άλλος. Κι' από τότε κανείς αυτή τή δουλειά;

— "Από... αχρισ! άνοστινάε ο Χασάν, που ός έκείνη τήν ώρα ήταν άσφορος, και μόλις τήν άλλη μέρα θάπανε δουλειά!...

— Είδες ποτέ σου ποό όμορφο πρόμα από τούτο; σποτίσε μια μέρα ο σουλτάνος Άρσόν, τήν είνουμένη σκάλα του χαρισμού του, και τής έδειχνε ένα θιαμίσιο δαχτυλίδι, που φορούσε στο μισανό του δάχτυλο.

— Είδα κάτι ποό ποό όμορφο; είτε χριστογελώντας ή όφραία σκιάβα.

Ο σουλτάνος τήν ζήτηζε τότε μισοθιμωμένος, μισοασπασμένος, μέσα στα μάτια!...

— "Αφέντη μου, τού ξανατέ έκείνη, ποό όμορφο κι' άπ' τo δαχτυλίδι που φορείς, είνε τo χέρι που τάχει φορεμένο!... Κι' ο Άρσόν-άλ-Ρασίντ τήν ζήτηζε βαθιά στα μάτια και τής είτε:

— Κι' έγώ ξέρω κάτι ποό ποό όμορφο κι' άπ' τo χέρι μου: Τά μάτια σου!...

"Ένας χωριάτης είχε σημωνήσει μ' ένα μπέη να δουλέμη στο χωράφι του και να πάρη γι' όμοιή μιά σακκούλα στάρι. Δούλεψε λοιπόν όλη τήν ήμερα κι' όταν ο ήλιος έβγασε προς τή δύσι, πήγε και βόηξε τόν μπέη και τού είτε:

— Βραδύναε!... Είνε ώρα να σχολάσω!...

— "Η ίδια ώρα που πέρασε για σένα, πέρασε και για μένα, τού άποκρίθηκε ο μπέης. Κι' όμως, έγώ δεν νοιώθω καμιά κόπωση!... Τι κι' αν ο ήλιος βασιλεύει; "Αν ο ήλιος βασιλεύει, βγαίνει όμοιο τ' φεγγάρι, τ' άδέφρι του!

Ο χωριάτης δεν είτε τίποτα. "Έσκηψε μονάχα τo κεφάλι του και πήγε και ξαναδούλεψε όλη τή νύχτα, μέχρι τ' αυγά. Κι' όταν βγήκε πάλι ο ήλιος, πήρε ένα μεγάλο σακκι, που έκανε για πολλές σακκούλες, και τράβηξε στην άποθήκη να τo γεμίση στάρι.

Τόν είδε ο μπέης και τού λέει:

— Τι κάνεις εκεί; Είπαμε να πάρης μιά σακκούλα στάρι κι' όχι από τo μεγάλο σακκι!

Κι' ο χωριάτης τού άποκρίθηκε:

— Σωστά λές, είχαμε μείνει συμφωνοί για μιά σακκούλα. "Αλλά και τo σακκι είνε... ά δέληφός τής σακκούλας.

Κόκκολο ο μπέης.